Motion

1977/78:445

av Allan Åkerlind och Tore Nilsson om en ny abortlagstiftning

I den abortlag som trädde i kraft den 1 januari 1975 sägs att abort före utgången av 12:e havandeskapsveckan avgörs av kvinnan själv. Hon får vägras abort endast om åtgärden skulle medföra allvarlig fara för hennes liv eller hälsa. Detta skall prövas av läkare.

För abort mellan 12:e och 18:e veckan fordras, utöver vad som gäller vid tidigare abort, att det företas en särskild kuratorsutredning.

Efter den 18:e havandeskapsveckan får abort företas bara i undantagsfall. För det första krävs då socialstyrelsens tillstånd, och för det andra måste det för att sådant tillstånd skall lämnas, föreligga synnerliga skäl för åtgärden. Kan det antas att fostret är livsdugligt får tillstånd till abort då endast lämnas, om havandeskapet på grund av sjukdom eller kroppsfel hos kvinnan medför allvarlig fara för hennes liv eller hälsa. Eftersom så gott som alla foster som är mer än 18 veckor är livsdugliga, såvida de får fortsätta att växa i moderlivet och inte utsätts för våld utifrån, så innebär det att möjligheten till abort efter 18:e veckan skall vara mycket strängt begränsad.

I samband med att abortlagen antogs av riksdagen och även vid andra tillfällen har vi uttalat att rätt till abort i princip skall finnas endast om moderns liv eller hälsa är i fara och att denna begränsning skall gälla ända från det man vet att ett barn är till i moderlivet.

Utvecklingen har visat att nuvarande abortlagstiftning är ohållbar och att den måste omprövas.

Det största problemet när det gäller att följa lagens veckoindelningar är svårigheten för läkare att exakt avgöra hur länge havandeskapet har pågått. Det finns exempel på att kvinnor fått abort efter egen uppgift om att havandeskapet varat mindre än 18 veckor och där det efter aborten visat sig att barnet varit betydligt större, i något fall ända upp till elva veckor äldre än vad modern uppgivit!

En barnmorska kunde nyligen vittna om hur hon stått med ett aborterat barn som grep med sina små händer om hennes fingrar, men hur hon tvingades att skaka av sig barnet och kasta bort det.

Det har förekommit att ett aborterat barn som var mycket större än man räknat med fått ligga länge och sparka och skrika innan man kastade det i soporna. Ingen gjorde något för att rädda barnets liv! Orsaken sades vara att man fått lära sig att ett aborterat foster inte är något barn!

Dessa missförhållanden kan inte få tillåtas fortsätta. Vi har som riksdagsledamöter ett särskilt stort ansvar för barnen – födda eller ofödda – vilka inte har möjlighet att försvara sig själva.

En utredning måste därför tillsättas, med uppgift att snabbt arbeta fram förslag till ny abortlagstiftning vilken skall ta hänsyn till barnets rätt att leva!

Med hänvisning till vad ovan anförts hemställs

att riksdagen hos regeringen begär att en utredning tillsätts för att snabbt arbeta fram förslag till ny abortlagstiftning som tar hänsyn till barnets rätt till liv.

Stockholm den 18 januari 1978

ALLAN ÅKERLIND (m) TORE NILSSON (m)

GOTAB 57317 Stockholm 1978